

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.445 van 30 juni 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BENICHOV loco advocaat C. D'HUYVETTER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij werpt op dat overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereist rechtmatig belang, omwille van het feit dat verzoekers tot driemaal toe een andere naam hebben opgegeven bij respectievelijk de Belgische en de Nederlandse asielinstanties, en dat verzoeker heeft verklaard dat zijn verhaal zoals aangebracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag eigenlijk volledig gelogen was.

1.2. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet kan worden bijgetreden. Verzoekers hebben toegegeven dat hun vorige asielaanvragen gebaseerd waren op andere identiteiten en een ander relaas, en stellen thans de waarheid te vertellen. Bovendien dient

erop te worden gewezen dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de door verzoekers neergelegde documenten, meer bepaald een rijbewijs van verzoeker en een huwelijksakte, niet betwist en, meer nog, uitdrukkelijk stelt dat deze documenten informatie bevatten over verzoekers identiteit en die van zijn gezin. Derhalve kan in het kader van de huidige, derde asielaanvraag voortsnog niet worden vastgesteld dat verzoekers de Belgische autoriteiten bewust trachten te misleiden. De vraag of verzoekers handelswijze in het verleden een impact zou kunnen hebben op de beoordeling van hun asielrelaas zal later in dit arrest worden onderzocht. De exceptie wordt verworpen.

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. U kwam België binnen op 16 juni 2000 in het gezelschap van uw partner (O.) Stella (O.V.4.971.743), en in het gezelschap van uw minderjarige kinderen (O.) Achot en (O.) Susan, en u diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 16 juni 2000.

U diende in juli 2000 een asielaanvraag in bij de Nederlandse asielinstanties onder de naam (S.) Armen, en uw echtgenote onder de naam (B.) Zjanna. U werd op vraag van de Nederlandse asielinstanties terug overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd op 13 augustus 2001 besloten door het Commissariaat-generaal tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, gelet op het kennelijk ongegronde en bedrieglijke karakter van deze asielaanvraag.

U keerde niet terug naar de Russische Federatie, en u keerde ook niet terug naar Armenië.

U diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties (in het gezelschap van uw partner, en in het gezelschap van uw 2 minderjarige kinderen) op 21 maart 2006 onder de naam (H.) Matewos, en uw partner onder de naam (S.) Stella. In het kader van uw tweede asielaanvraag werd op 18 april 2006 besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken tot een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

U keerde terug naar Armenië op 20 juni 2006.

U geeft aan dat uw naam Matewos (H.) is, en niet (O.) zoals u verklaard had bij uw eerste asielaanvraag, en niet (S.) zoals u verklaard had bij de Nederlandse asielinstanties. U geeft aan dat hetgeen u vertelde in het kader van uw eerste asielaanvraag (problemen in de Russische Federatie) niet klopt en eigenlijk volledig gelogen was. U geeft aan dat u een firma had in Armenië, en dat bij een controle bleek dat uw collega's (waaronder (H.)) aan belastingontduiking hadden gedaan zonder uw medeweten. U wou de firma opdoeken, maar uw collega's stelden dat u de activiteiten moest verder zetten. U ging niet akkoord. In september 2006 werd (H.) op de hoogte gebracht dat u terug was in Armenië. (H.) eiste 100.000 US Dollar van u omdat u uw firma verlaten had, en hem daardoor in de problemen had gebracht. Hij toonde zijn pistool, en hij dreigde het te gebruiken. U bent dan met uw gezin naar uw schoonzus vertrokken, waar jullie verbleven tot juni 2007. U hebt nergens bescherming proberen zoeken omdat (H.) connecties heeft bij de maffia en de KGB.

U verliet Jerevan op 30 augustus 2007 met het vliegtuig naar Moskou, en vanuit Moskou reisde u verder met de bus naar België. U kwam België binnen op 04 september 2007 in het gezelschap van uw partner (O.) Stella (O.V. 4.971.743), en in het gezelschap van uw minderjarige kinderen (O.) Achot en (O.) Susan, en u diende een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 06 september 2007.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw echte naam Matewos (H.) is, en niet (O.) zoals u bij uw eerste asielaanvraag had aangegeven, en niet (S.) zoals u bij de Nederlandse asielinstanties had laten noteren (CGVS, p. 2). Het feit dat u tot driemaal toe een andere naam hebt opgegeven bij respectievelijk de Belgische en de Nederlandse asielinstanties geeft aan dat u intentioneel hebt geprobeerd zowel de Belgische als de Nederlandse asielinstanties te misleiden. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er, gezien u herhaaldelijk intentioneel hebt geprobeerd de Belgische/Nederlandse asielinstanties te misleiden, sterk kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u in het kader van uw derde asielaanvraag aangehaalde problemen.

U verklaart verder tijdens de gesprekken voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat jullie omwille van de Azeri origine

van uw partner en omwille van de etnische discriminatie in Armenië in 1987 (voor de aardbeving in 1987, (O.) Matevos, CGVS, 30 juli 2001, P. 1) naar de Russische Federatie zijn verhuisd en jullie baseren jullie asielaanvraag enkel op de problemen die jullie zouden gekend hebben in de Russische Federatie (gehoorverslagen DVZ en CGVS eerste asielaanvraag). Tijdens de gesprekken in het kader van uw tweede en uw derde asielaanvraag verklaart u dan weer dat u problemen kende in Armenië omdat ex-collega's geld van u wilden omdat u niet wou meehelpen met belastingontduiking, en geeft u uitdrukkelijk aan dat er geen andere redenen waren voor uw problemen (CGVS, 31 oktober 2007, p. 13). U geeft tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag uitdrukkelijk toe dat u bij uw eerste asielaanvraag volledig hebt gelogen (CGVS, 31 oktober 2007, p. 06). Ook hier dient geconcludeerd te worden dat gezien u herhaaldelijk intentioneel hebt geprobeerd de Belgische/Nederlandse asielinstanties te misleiden, er sterk kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u in het kader van uw derde asielaanvraag aangehaalde problemen.

Uw poging tot verklaring van uw eerdere pogingen om de asieldiensten te misleiden - u verklaarde geen vertrouwen te hebben in de asielinstanties (CGVS derde aanvraag, p. 2; DVZ tweede aanvraag, p.13-14) - kan alvast niet worden weerhouden. In het algemeen dient te worden geoordeeld dat het feit van de bedrieglijkheid van uw eerste asielaanvragen in België en Nederland afbreuk doet aan de door u in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde ernst van uw vrees voor vervolging verd. Immers dient toch te worden gesteld dat een grotendeels bedrieglijke asielaanvraag - qua identiteitsgegevens en qua asielmotieven - in se een ernstig risico op een ontdekking van deze bedrieglijkheid met zich meebrengt, en bijgevolg een risico op een weigering van de bescherming die u beoogde. Daarenboven, niets hoefde te verhinderen dat u zich op voorhand zou informeren bij een advocaat, bij een adviserende vluchtelingenorganisatie of via publieke bronnen informatie en zich aldus zou vergewissen van de betrouwbaarheid van de asielprocedure in België.

Vervolgens dient erop te worden gewezen dat u, in het kader van uw derde asielaanvraag, op geen enkele manier enig bewijs van de verklaarde asielproblemen neerlegt. Gezien bovenstaande vaststellingen alvast ernstige twijfels oproepen aangaande uw geloofwaardigheid in het algemeen, dient des te zwaarder te worden getild aan dit gebrek aan bewijs.

Tenslotte, zelfs indien uw asielmotieven aannemelijk zou maken, quod non, dient erop te worden gewezen dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te vinden in Armenië. U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende met (H.) en ex-collega's omdat u niet wou meehelpen aan belastingsontduiking (CGVS, p. 13). U geeft aan tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u nooit bescherming hebt gezocht in Armenië, en u stelt dat bescherming onmogelijk is omdat (H.) deel uitmaakt van een maffiastructuur en u verklaart dat er banden zijn van (H.) met de KGB (CGVS, p. 14). U verklaart bovendien dat u nooit problemen hebt gekend met de Armeense overheid, en u geeft uitdrukkelijk aan dat u niet kan aantonen dat er belastingontduiking was in uw firma, en dat u niet kan aantonen dat (H.) connecties heeft bij de politie en de KGB (CGVS, p. 17). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u onvoldoende demarches hebt ondernomen om bescherming te krijgen in Armenië, en dat u absoluut niet kan aantonen dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen vanwege de Armeense autoriteiten.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofdte geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een rijbewijs van uzelf, een huwelijksakte) bevatten informatie over uw identiteit en over de identiteit van uw gezin, doch spreken zich niet uit over uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten over jullie terugkeer naar Armenië bevatten de informatie dat jullie zijn teruggekeerd naar Armenië met een laissez passer die u zelf bent gaan afhalen in de Armeense ambassade (CGVS, p. 4), doch bevatten geen informatie over uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document van de firma NJYIG bevat de informatie dat u directeur van een firma bent geweest, doch spreekt zich niet uit over uw concrete problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Met betrekking tot verzoekster, zijn partner, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij verklaarde dat alle problemen die zij kende verbonden zijn met die van haar partner en zij uitdrukkelijk stelde dat zij zelf geen persoonlijke problemen kende. Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

2.3.1. In een eerste en tweede middel “aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling” vechten verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aan. Derhalve stelt de Raad vast dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Verzoekers verklaren dat zij bij hun eerdere asielaanvragen hebben gelogen over hun werkelijke vrees en problematiek uit een gegronde vrees daar zij waren gevlucht voor een instantie die samenwerkte met Philips. Daar Philips ook gevestigd is in België hadden zij ook een vrees, nadien bleek pas ten onrechte, dat de personen die hen zochten via de maffia en Philips hen zouden vinden in België of Nederland. Verzoekers menen dat zij voor hun vergissingen niet eeuwig kunnen worden gestraft en dat het niet ernstig is om aan hun geloofwaardigheid te blijven twifelen omdat zij uit schrik bij aankomst in België een valse identiteit en valse problematiek hebben opgegeven. Verzoekers menen ook dat het feit dat zij een tweede maal beslisten om hun land te ontvluchten er op duidt dat zij wel degelijk met een gegronde vrees voor hun leven leven.

Verder stellen zij dat de verwerende partij te weinig belang hecht aan hun tweede vlucht, terwijl dit hun gegronde vrees ten stelligste bewijst. Verzoekers zijn na een periode van 6 jaar teruggekeerd naar hun land van herkomst, in de veronderstelling dat het gevaar inmiddels zou zijn geweken. Dit bleek echter niet het geval. Zij werden opnieuw bedreigd en vluchtten in eerste instantie naar de zus van verzoekster, waarna zij uiteindelijk voor een tweede maal beslisten te vluchten omdat zij niet met het leven van hun minderjarige kinderen wilden spelen.

Verzoekers stellen ten slotte dat zij de bescherming van hun land niet kunnen invoeren omdat dit land te sterk verweven is met de maffia en de KGB. Personen in dat milieu functioneren tot op het hoogste niveau, wat ertoe zou leiden dat wanneer zij bescherming zouden vragen zij binnen de kortste keren zouden worden opgespoord en hun leven riskeren omwille van het feit dat zij niet wensen mee te werken aan maffiapraktijken.

2.3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.2. De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoekers naar aanleiding van eerdere asielaanvragen hebben gelogen, zowel over hun identiteit als over de werkelijke problemen in hun land van herkomst, hun geloofwaardigheid als persoon ernstig in het gedrang brengt. Verzoekers argument, meer bepaald dat zij de waarheid niet vertelden uit schrik dat de personen die hen zochten via de maffia en via Philips in België hen zouden vinden en zij uit angst voor de Belgische asielinstanties aldus handelden, brengt geen soelaas: het gebrek aan vertrouwen in de Belgische asielinstanties kan niet als een aanvaardbare verschoningsgrond voor deze handelwijze worden beschouwd. Het indienen van een asielaanvraag op zich moet immers al worden beschouwd als een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers kunnen bieden. Bovendien mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, en dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk en van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (R.v.St., nr. 150.135, 13 oktober 2005). De handelwijze van verzoekers, zoals uiteengezet in

de bestreden beslissing, klemmt des te meer nu blijkt dat verzoekers niet betwisten geen enkel stuk bij te brengen die de asielproblemen die thans worden voorgelegd zouden kunnen staven, terwijl de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet immers ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker heeft in zijn verklaringen uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij niet kon aantonen dat er belastingontduiking was in zijn firma, terwijl dat van hem kan worden verwacht. Het feit dat verzoekers zijn teruggekeerd naar Armenië en vervolgens een tweede keer zijn gevlucht kan in de hiervoor geschetste context bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs van de gegrondheid van hun vrees.

Ten slotte, waar verzoekers, tegenover het motief dat zij onvoldoende pogingen hebben ondernomen om in Armenië bescherming te vinden, is de Raad van oordeel dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren. Verzoekers verklaarden geen enkele poging te hebben ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, administratief dossier stuk 5, p 14), terwijl van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, zeker nu in de bestreden beslissing aangaande verzoeker wordt gesteld - en thans niet wordt betwist - dat de autoriteiten niet betrokken zijn bij de door hem aangehaalde feiten en de problemen met H. en de ex-collega's voortvloeien uit het feit dat hij niet wou meehelpen aan belastingontduiking. Verzoekers poneren wel dat zij de bescherming in hun land van herkomst niet kunnen invoeren omwille van de verwevenheid van het land met de maffia en de KGB, maar betwisten niet dat zij niet kunnen aantonen dat H. connecties heeft bij de politie en de KGB. Verzoekers beperken zich dus tot blote beweringen en tonen niet aan dat zij geen bescherming kunnen invoeren in hun land van herkomst. In alle redelijkheid kon dan ook van hen worden verwacht dat zij minstens een poging ondernamen om de bescherming van de autoriteiten in te roepen.

2.3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn. De verwerende partij is op grond van pertinente en draagkrachtige motieven genoegzaam tot de conclusie kunnen komen dat in hoofde van eerste verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk werd gemaakt, en, wat zijn partner betreft, dat gelet op het feit dat zij verklaarde dat zij haar asielaanvraag baseerde op de problemen van haar man, in haren hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Aan de motieven van de bestreden beslissing kan overigens nog worden toegevoegd dat geen nexus met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals getransponeerd naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden ontwaard.

2.4.1. In een derde middel doen verzoekers, verwijzend naar de elementen van hun asielrelaas, gelden dat er voldoende zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren, zij een reëel risico op het lopen van ernstige schade zouden lopen en zich niet onder de bescherming van dat land zouden kunnen of wegens dat risico, willen stellen. Zij verwijzen voorts naar de uiteenzetting onder het eerste en tweede middel en maken aanspraak op de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut.

2.4.2. Andermaal moet worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich niet zouden kunnen beroepen op de bescherming in hun land van herkomst, terwijl uit de bepalingen van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet blijkt dat ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Voorts kan nog worden gewezen op het hierboven vastgestelde gebrek

aan stavingstukken en het feit dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang werd gebracht. Verzoekers maken een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 derhalve niet aannemelijk, zodat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 juni 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

A WIJNANTS.